

„Noi suntem răspunsul”

Gili Cârstea - Sâmbătă, 8 octombrie 2011 / gsm1888.ro

Spuneți că nu este posibil să te rogi îndelung și fierbinte pentru un lucru, ca apoi lucrul respectiv să vină și să treacă pe lângă tine fără să ai habar?

Priviți la strămoșii noștri spirituali. Sute de ani s-au rugat lui Dumnezeu să le trimită pe Mesia. Mesia a venit și a plecat, iar ei continuă să se roage îndelung și fierbinte pentru venirea Lui. Au trecut 2000 de ani și ei nu conțin rugăciunile la zidul plângerii.

Și nu este vorba aici de unii care aveau nevoie să-și ia doctorate pentru a înțelege corect limbajul Scripturii. Profetiile erau chiar pe limba lor, și nu există grupare academică pe lumea asta care să fie mai zeloasă, serioasă, faimoasă în a despica firul teologic în patru și a diseca frântura de slovă din lege până la epuizare.

A pățit rușinea aceasta chiar *crème de la crème* în exegeză biblică, elita teologică a națiunii care a fost pentru milenii „poporul ales,” păzitorii luminii și sarea pământului.

Începând cu Eva, fiecare mamă a poporului credincios din fiecare generație a sperat că fiul ei va fi Sămânța femeii făgăduită în Eden. Îmi imaginez că și doamna Caiafa a nutrit această speranță. În secret, evident, deoarece în acele vremuri tulburi clasa academică a lui Israel visa la un Mesia extraterestru, dotat cu armele galactice necesare spulberării imperiului de fier al Romei, și nicidecum așa cum îl descria Moise, un profet ridicat „din mijlocul tău, dintre frații tăi” (Deut 18:15).

Moise nu a dezvoltat subiectul. A rămas la aceste câteva cuvinte criptice, stinghere, aproape sufocate de marile profeții mesianice aflate la temelii teologice ale națiunii. Ca și Cel despre care vorbeau, ele au rămas până astăzi „un lăstar dintr-un pământ uscat,” fără „frumusețe sau strălucire,” și de aceea sunt nebăgate în seamă.

A venit la ai Săi. Ai Săi nu L-au primit și nici nu L-au recunoscut, ferm convinși că Dumnezeu nu putea face greșeala copilărească de a aduce „speranța lui Israel” printr-o țărancă din Betleem.

Pentru Sinedriu, grupul ucenicilor era fără îndoială un scaiete pe rever, înțepând barba în orice direcție teologică ar fi întors capul biserica. Timpul a dovedit fără umbră de îndoială că „scaietele” era chiar insigna pe care trebuiau să o poarte cu mândrie, și care i-ar fi făcut „capul și nu coada” în cel mai profund sens. Scaietele era chiar răspunsul la milenarul șir de rugăciuni arzătoare după Mesia, după Ploaia din Ioel, după făgăduințele triumfale din Isaia și Ezechiel, și dacă ar fi văzut cu ochii noștri de astăzi, fără îndoială că apelul ucenicilor ar fi sunat cam așa:

„Fraților, v-ați rugat fierbinte în fiecare generație să vină Mesia, să trimită cerul „un învățător al neprihăririi” care să ducă pe Israel la destinul lui glorios. Ei bine, noi suntem răspunsul la rugăciunile voastre. Mesia a venit, și voi nu vedeți! A venit și „învățătorul neprihăririi” (Ploaia din Ioel 2:23), și voi spuneți că suntem plini de must. Ne prigonii deoarece nu suportați ideea că vinul nou trebuie pus în burdufuri noi, că via Domnului va fi luată de la voi și dată altora. Așteptați din partea cerului un semnal, un răspuns, dar nu are cum să vină, deoarece, fraților, la rugăciunile voastre noi suntem răspunsul.”

„Voi sunteți răspunsul?” au tunat mărimile din Sinedriu. „O mână de pierde-vară și vântură-lume, veniți să ne învățați pe noi cum trebuie citită Scriptura noastră, obiectul suprem al interesului și trudei a sute de savanți și cărturari luminați?”

Revolta lor părea îndreptățită, dacă ne gândim că ucenicii, niște anonimi desăvârșiți, „aduceau învățături noi și ciudate la aproape toate subiectele teologice” (TM 70). Așa că frații, în numele națiunii, au aruncat cu dispreț scaietele cu pretenții de insignă de pe gulerul bisericii. De două milenii continuă să se roage după Mesia, fără să-și dea seama că ei înșiși au ajuns un scaiete pe reverul națiunilor pământului.

Istoria se repetă în cele mai mici detalii. Pionierii acestei biserici trăiau și lucrau sub puternica impresie a revenirii lui Hristos. Știau bine că în 1844 se întâmplase ceva vital și magnific în cauza lui Dumnezeu, ei fiind cei onorați cu înțelegerea aceluia eveniment glorios. Așteptau ca judecata să treacă la cei vii, eveniment însoțit de revărsarea fără precedent a Duhului în Poaia Târzie, lucru care aducea Marea Strigare și închiderea harului.

Toate acestea au venit în 1888, la exact 44 de ani de la începerea judecății de cercetare. Dar ca să se poată bucura de ele, aveau nevoie de mult mai multă lumină decât erau dispuși să recunoască. Existau adevăruri „mari și minunate,” rămase „ascunse și neînțelese” de la ziua Cincizecimii, pe care trebuiau neapărat să le cunoască și să le accepte. Dar ei s-au ridicat împotriva luminii, au repetat revolta lui Core, Datan și Abiram tocmai când Dumnezeu era gata să treacă la vindecarea generației în viață, disprețuind mesagerii prin care erau trimise noile raze de lumină.

A trecut peste un secol, și istoria sacră parcă a încremenit. Nimic semnificativ nu se întâmplă. Toate speranțele escatologice ale acestui popor au fost spulberate. Rugăciunile lungi și fierbinți pentru Ploaie se lovesc de tavanul rebeliunii noastre de la Minneapolis, care a pus un zid de despărțire între noi și capacitatea lui Dumnezeu de a lucra. Nicio rază de lumină nu mai reușește să străpungă baricada clericală ridicată împotriva intenției lui Dumnezeu de a trezi o biserică adormită și încropită.

Am încercat în 2007 să tunăm la urechile cerului cu 16 milioane de voci. Degeaba. În 2010 am început din nou, acum cât se poate de oficial, inițiat și organizat la nivelul de vârf al lucrării. Tot degeaba, deoarece Ploaia nu poate veni fără ca mai întâi să recuperăm adevărurile mari rămase „ascunse și neînțelese” de la ziua Cincizecimii. Manifestăm același dispreț pentru căile simple și modeste prin care Dumnezeu încearcă să ne câștige interesul și atenția ca și în toate generațiile trecute. Nu există situație mai disperată decât să te rogi fierbinte pentru un lucru care ți-a fost deja dat, și împotriva căruia lupti cu disperare.

Așa cum am fost deja avertizați prin Inspirație, în ultima fază a lucrării Sale Dumnezeu va lucra „foarte diferit de ordinea firească a lucrurilor,” și „pe o cale contrară planurilor omenești” (TM 300). Așa se explică vocea care se adresează astăzi poporului lui Dumnezeu, în criza produsă de lipsa acută a Ploii după care ne rugăm desperați:

„Fraților, Ploaia a venit prin descoperirea neprihănirii lui Hristos, la Minneapolis, în 1888, dar părinții noștri au respins-o, deoarece nu s-a manifestat pe calea și în felul sperat de ei. Este complet greșit să ne rugăm pentru ceva care a fost deja dat, dar noi refuzăm sistematic de ani de zile. Acum doriți să implicați întreaga biserică într-un efort monumental de a striga la Dumnezeu pentru Ploaie. Dacă sunteți serioși în acest demers, aflați că la rugăciunile voastre noi suntem răspunsul.”

Aceasta s-ar putea să pară o pretenție absurdă și lipsită de realism, dar ea nu este mai uimitoare decât seceta cumplită care macină biserica mondială. Mai ales dacă este privită în contextul profeției incontestabile, că această solie este începutul luminii îngerului a cărui slavă va umple tot pământul:

„Marea strigare a îngerului al treilea a și început în descoperirea neprihănirii lui Hristos... Acesta este începutul luminii îngerului a cărui slavă va umple tot pământul” (RH, 22 noiembrie 1892).

Forța acestei magnifice confirmări este cea care ne dă curajul să stăm în picioare în fața disprețului colectiv cu care suntem confrunțați în aceste zile. Și nu avem dubii: Timpul va dovedi fără umbră de îndoială că solia 1888 a fost chiar insigna de pe gulerul bisericii în toți acești ani, și nu scaietele de care se plânge îngerul bisericii Laodicea.

Pentru recăpătarea vederii îngerului ne rugăm noi astăzi.

Aceasta ar trebui să fie rugăciunea bisericii mondiale.

***